

втречени очи, съ малко наведена глава и ржце изпънати надъ колѣната, като че ли съ усилие подкрепяше тѣлото си, за да се не згромоляса на пода. Не искахъ да му говоря, оставихъ го да изстрада самъ мъчителнитѣ и томливи чувства, които врѣхлѣтяха така внезапно неговата сѣщо страдаща душа.

— Ей, Храбѣре . . . друже . . . — изфѣфлаха изкривенитѣ Тихолови уста. — Оздравѣлъ си . . . Богъ да те закриля . . .

— Здравей, Тихоле . . . Здравей — и една ужасно мъчно родила се усмивка се появи върху устнитѣ на брата ми, а отъ очитѣ му бликнаха сълзи. — Ти си по добре вече, нали? — попита той.

— Да . . . да . . . Виждашъ ли, Евга, . . . твоята сестра Евга пакъ се грижи за менъ и пакъ ще ме спаси . . . А ти какъ си? . . . Какво стана съ раната ти?

— Какво? . . . Мина като на куче . . . Отивамъ си пакъ въ частъта. Дори не зная следъ напушането на Каймак-Чаланъ за кжде е получилъ полкѣтъ назначение. . . Но ще го намѣря . . . Бѣхъ въ отпускъ при родителитѣ си на село. Прекарахъ малко свѣтли дни.

— А тѣ какъ преживяватъ? Какво е настроението въ село? . . . Иматъ ли храна? — бавно питаше Тихолъ и гледаше жадно и мило брата ми съ своето здраво око.

— Всички сж добре . . . Колкото за храна не питай. И тамъ е тежко, както и на фронта. Но не бива да се говори . . . Цѣлия народъ страда.

— Да, Храбѣре . . . страдатъ, а най-вече ония, които като замръкнатъ не знаятъ дали ще осъмнатъ. — замислено каза Тихолъ и стисна ржката му.

— Поговорете си двамата, а азъ ще отида да прегледамъ наредъ ли е всичко въ операционната. Довиждане.

— До виждане — отговориha и двамата и чувствувахъ тѣхнитѣ погледи да ме изпращатъ.

Цѣлия предъ обѣдъ моя братъ остана при Тихолъ и обѣдва при него. И като си заминаваше за гарата, да завари единъ отъ следобѣднитѣ влакове за Нишъ, той ми пошепна:

— Той ще оздравѣе, но ти какъ ще пренесешъ любовъта, която се е загнѣздила въ душата ти.